

Arrest

nr. 287 911 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. MARCHOUH
Hoogstraat 60/0.1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 december 2022 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 december 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoeker van Nederlandse nationaliteit.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer: I., B., geboren te E., op [...]1976 onderdaan van Nederland wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegekend.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, aan diefstal als dader of mededader en aan verdovende middelen-deelneming aan vereniging-hoofd- of bijkomstige activiteit, feiten waarvoor hij op 23.11.2021 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (inbreuken op de wetgeving inzake drugs, diefstal, als dader of mededader) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 27.06.2022 in het Rijk verblijft en dat hij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande en gelet op het gegeven dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een tussenstaatse overbrenging, wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene werd op 08.09.2022 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en verklaarde dat hij niet akkoord gaat met een tussenstaatse overbrenging. Hij heeft altijd in België gewoond, tot 2018 of 2019. Hij heeft hier familie en omwille van bezoek en dergelijke zou hij liever in de gevangenis in België blijven. Hij vulde de vragenlijst hoorrecht in en verklaarde dat hij sinds 2012 in België verblijft; dat hij in het bezit is van een paspoort; dat hij geen medische problemen heeft die hem belemmeren om te reizen of terug te keren naar Nederland; dat hij geen duurzame relatie en geen kinderen heeft in België; dat hij wel familie heeft in België, namelijk zijn oma, zijn tante, 2 nonkels en een neef.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 17.08.2012 in het bezit werd gesteld van een E kaart. Op 01.08.2019 werd hij van ambtswege afgevoerd. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschraapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Betrokkene verklaarde dat hij familie heeft in België. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. De redenen die betrokkene aanhaalt om niet te kunnen terugkeren naar Nederland, houden geen schending in van het artikel 3 EVRM. Zijn in België verblijvende familieleden kunnen hem helpen bij het heropbouwen van zijn leven in Nederland. Betrokkene heeft het grootste deel van zijn leven buiten België doorgebracht. Uit het administratief dossier blijkt dat hij slechts 5 jaar in wettig verblijf in België heeft doorgebracht. Er blijken geen overkomelijke hinderpalen de voortzetting van zijn privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Hij heeft geen elementen aangebracht waarom hij niet kan terugkeren naar Nederland noch een stavingsstuk voorgelegd waaruit blijkt dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Een schending van de artikelen 8 en 3 EVRM worden niet aangenomen."

Op 29 december 2022 legde de gemachtigde aan verzoeker ook een inreisverbod op van 8 jaar. Tegen deze beslissing diende verzoeker ook een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 287 461.

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Verzoeker heeft bijkomende stukken overgemaakt aan de Raad op 6 april 2023. Echter, de Raad dient zich in het kader van de huidige annulatieprocedure te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (beoordeling ex tunc). Bijgevolg kunnen deze stukken niet mee in overweging genomen worden. Hoe dan ook en ten overvloede betreft dit kopieën van identiteitsdocumenten van Mw. K.N. van Nederlandse nationaliteit (E+- kaart), de heer U.R. van Nederlandse nationaliteit (E+- kaart), Nederlands paspoort van Mw. O.S., Belgische identiteitskaart van de heer K.E., Belgische identiteitskaart van de heer K.B. en Belgische identiteitskaart van Mw. K.S. Op de documenten werd genoteerd dat dit zou gaan om de tante, drie ooms en twee schoonzussen. Echter, de gemachtigde heeft in de bestreden beslissing rekening gehouden met het feit dat verzoeker volwassen familieleden heeft in België.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in de synthesememorie de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tót doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip

afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er wordt door verwerende partij verwezen naar een arrest van het Hof van Beroep te Luik dd. 23.11.2021, alwaar verzoeker werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar.

Er wordt door verwerende partij geen verificatie gedaan van de inhoud van het arrest, waarbij er verschillende opmerkingen dienen worden gemaakt, in concrete bij de beoordeling van de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde:

Uit de lezing van het arrest, blijkt dat de feiten niet werden betwist, zodoende er in hoofde van verzoeker sprake is van schuldinzicht. Verzoeker heeft door zijn verantwoordelijkheid te nemen en bij te dragen tot de waarheidsvinding, afstand genomen van het door verwerende partij actueel aanwezige misdadig opzet, zodoende er bezwaarlijk nog sprake kan zijn van enig actueel risico. Verwerende partij laat na om bij een gewichtige analyse te maken van het vernoemd arrest van het Hof van Beroep van Luik.

Voorts kan tevens worden verwezen naar de verdere inhoud van vernoemd arrest, waarbij het Hof van Beroep van Luik, op basis van concrete elementen van het strafdossier, is overgegaan tot een correcte kwalificatie van de feiten, zodoende er is overgegaan van leider van een vereniging, naar deelnemer van een vereniging, hetgeen ook werd nagelaten door verwerende partij om op te nemen in de beoordeling.

In diezelfde optiek verwijst verwerende partij uitsluitend naar de datum van het arrest van het Hof van Beroep Luik dd. 23.11.2021, doch niet naar de incriminatieperiode, dewelke betrekking heeft op strafbare feiten uit 2017 en 2018, oftewel respectievelijk 5 en 4 jaar geleden.

De verstreken période sedert de incriminatieperiode, heeft echter een fundamentele invloed bij de beoordeling van het actuele karakter van de feiten.

Verwerende partij motiveert in haar nota met opmerkingen dat verzoeker zijn persoonlijk gedrag een ernstig gevaar impliceert voor de openbare orde. Verwerende partij houdt hierbij geen rekening met de actuele toepassing van de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde, gelet op hetgeen hierboven is omschreven.

Immers, in welke mate kan er een actuele vaststelling zijn voor het ernstig gevaar voor de openbare orde, indien de feiten dateren uit 2017 en 2018 en het geïsoleerde feiten betreffen.

Verwerende partij motiveert dat verzoeker lak heeft aan verantwoordelijkheidszin, hetgeen haaks staat op een inhoudelijke lezing van het arrest, waarbij duidelijk werd gesteld dat verzoeker de feiten niet heeft betwist en zodoende wel zijn verantwoordelijkheid heeft genomen om vanuit het correct perspectief te kunnen functioneren en re-integreren in de maatschappij.

Verder wordt door verwerende partij verwezen naar het winstgevend karakter van het misdadig opzet van verzoeker, waarbij tevens wordt verwezen naar het vernoemd arrest. Echter, in het kader van het winstgevend karakter, zou verwerende partij niet uitsluitend dienen te verwijzen naar het arrest, doch naar de opgelegde verbeurdverklaring.

Het bestreden arrest werd immers verbroken door een arrest van het Hof van Cassatie dd. 06.04.2022.

De huidige procedure inzake de verbeurdverklaring heeft tot op heden nog geen definitief karakter gekend, zodoende onmogelijk kan verwezen worden naar enig winstbejag, aangezien het financiële geldgewin nog niet juridisch is bepaald door een definitieve veroordeling. Immers, er is een tweede arrest gewezen door het Hof van Beroep te Luik dd. 21.12.2022, waartegen heden een cassatieberoep hangende is.

De drugtrafik en het lucratief karakter daarvan, verwijst in deze naar de verbeurdverklaring van illégale vermogensvoordelen, dewelke vanuit juridisch opzicht heden niet vaststaan.

Verwerende partij heeft hieromtrent geen standpunt ingenomen in haar nota met opmerkingen, hetgeen een bevestiging betreft van het miskennen van de motiveringsplicht.

Er werd door verwerende partij onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete feitelijke en juridische situatie van verzoeker.

Ten overvloede vermeldt de beslissing dat verzoeker sedert 27.06.2022 op Belgisch grondgebied vertoeft. Echter, in samenspraak met het Parket - Generaal van Luik heeft verzoeker zich dd. 27.06.2022 vrijwillig aangemeld, na tussenkomst van het arrest van het Hof van Cassatie dd. 06.04.2022.

In het bijzonder werd er geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval en is verzoeker de stelling toegedaan dat de specifieke omstandigheden van zijn geval niet afdoende in aanmerking werden genomen door verwerende partij. Immers, het OM is verantwoordelijk voor de uitvoering van de straf, hetgeen van openbare orde is en het openbaar belang dient, doch miskent de beslissing van verwerende partij, de uitvoering van de straf van het OM op Belgisch grondgebied. Er wordt op geen enkele wijze hiermee rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft daarenboven ook art. 8 EVRM miskend.

Immers, verzoeker heeft gedurende zijn période (sedert 17.08.2012) op Belgisch grondgebied (legaal verblijf) een sociale verankering opgebouwd, hetgeen wordt versterkt door zijn familiale banden van personen dewelke reeds jaren wonen op Belgisch grondgebied (legaal verblijf) en hem heden derhalve bezoeken in de pénitentiaire inrichting te Hasselt.

Verwerende partij heeft op geen enkele wijze enig onderzoek verricht naar de door verzoeker vernoemde personen, hetgeen in het perspectief van artikel 8 EVRM van fundamenteel belang is. Immers, de graad van gezinsleven wordt door verwerende partij op geen enkele wijze onderzocht.

Verwerende partij doet geen onderzoek naar de identificatie van de familieleden zodoende het onmogelijk is om het principe 'gezinsleven' noch de 'graad van gezinsleden' te onderzoeken.

Verzoeker werd daarenboven dd. 08.09.2022 inderdaad gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ en verklaarde niet akkoord te gaan met een overbrenging van België naar Nederland, gelet op zijn verankering op Belgisch grondgebied, familiale banden op Belgisch grondgebied, akkoord met het OM inzake uitvoering van de straf.

Verzoeker wenst immers - zoals overeengekomen met het OM - zijn gevangenisstraf uit te voeren op Belgisch grondgebied. Verzoeker is - zoals hierboven uiteengezet - sociaal verankerd op Belgisch grondgebied, heeft een akkoord met het OM, en onderhoudt - in het perspectief van artikel 8 EVRM - tijdens zijn detentie met familieleden (dewelke legaal op Belgisch grondgebied wonen) nauwe banden.

Daarenboven zal verzoeker bij een overbrenging tussen België en Nederland, thans geconfronteerd worden met de Nederlandse wetgeving inzake uitvoering van straf, terwijl verzoeker heeft gekozen om zijn verantwoordelijkheid te nemen ten aanzien van een Belgisch arrest, ingevolge feiten gepleegd op Belgisch grondgebied en teneinde zich aan te melden aan een Belgische gevangenis met het oog op uitvoering volgens de Belgische wetgeving.

Bij een overbrenging naar Nederland onder andere wetgeving zal ressorteren inzake de uitvoering van de straf.

In België zal verzoeker immers op 1/3 in aanmerking komen voor een VILO (naar Nederland) dewelke zal beoordeeld worden door de SURB, niettegenstaande verzoeker in Nederland in aanmerking zal komen voor strafuitvoeringsmodaliteiten vanaf 2/3 te hebben uitgevoerd van zijn straf, hetgeen in zijne hoofde leidt tot een discrepantie van 16 maanden gevangenisstraf.

Verwerende partij neemt een beslissing die indruist tegen het akkoord van verzoeker met het Openbaar Ministerie, doch neemt verder - bij gebreke aan motivering en zorgvuldigheid-geen inhoudelijk standpunt in. Tevens in de nota met opmerkingen wordt er geen standpunt ingenomen.

Verzoeker meent dat verwerende partij het beginsel van proportionaliteit en noodzakelijkheid hiermee miskend.

Voorts in het kader van de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing vermeldt verwerende partij de relevante criteria die bepalen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving:

- *Verzoeker heeft als vreemdeling 7 jaar legaal verblijven op Belgisch grondgebied, hetgeen een niet te miskennen période is en de verankering kan onderschrijven;*
- *De verstreken tijd sedert de strafbaar gepleegde feiten betreft, aangezien de incriminatieperiode van de feiten, dateert van 2017 en 2018;*
- *Verzoeker intussen geen andere veroordelingen heeft opgelopen noch betrokken is andere strafonderzoeken;*

Verwerende partij vermeldt in haar nota met opmerkingen wel een aantal criteria, doch neemt verder aangaande deze elementen, geen inhoudelijk standpunt in.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is aan de hierboven geschetste situatie.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R. W. 1982 - 1983, 963.).*

Dat het middel bijgevolg ernstig is. Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen, zoals hierboven omschreven."

Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde steunt op een arrest van het Hof van Beroep te Luik van 23 november 2021 waar verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde de inhoud van het arrest niet geverifieerd of er geen gewichtige analyse van gemaakt, waarbij verschillende opmerkingen kunnen worden gemaakt, zoals bij de beoordeling van de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde. Verzoeker stipt vooreerst aan dat uit het arrest blijkt dat de feiten niet werden betwist, zodat hij schuldinzicht heeft getoond. Door bij te dragen tot de waarheidsvinding, heeft verzoeker afstand genomen van de misdadige opzet, zodat de gemachtigde niet kon stellen dat er actueel nog sprake is van enig risico. Verder stipt verzoeker aan dat het Hof van Beroep te Luik in het arrest de feiten correct heeft gekwalificeerd, zodat er niet langer sprake was van leider van een vereniging, maar van deelnemer van een vereniging. Dit werd door de gemachtigde niet opgenomen in de beoordeling. Als derde element haalt verzoeker aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat de feiten reeds dateren van 2017 en 2018, zodat het feiten van respectievelijk vijf en vier jaar geleden betreft, die niet meer actueel zijn waardoor er geen sprake is van een actueel ernstig gevaar. In de nota stelt verweerder dat verzoeker lak heeft aan verantwoordelijkheidszin, hetgeen volgens verzoeker strijdt met het feit dat hij de feiten niet heeft betwist voor de strafrechter zodat hij wel zijn verantwoordelijkheid heeft genomen voor zijn re-integratie in de maatschappij.

Verder betwist verzoeker eveneens het winstgevend karakter van zijn misdadig opzet. Er was in het arrest immers een opgelegde verbeurdverklaring van illegale vermogensvoordelen. Hij stipt aan dat het arrest van het Hof van Beroep werd verbroken door het Hof van Cassatie op 6 april 2022. De verbeurdverklaring heeft vooralsnog geen definitief karakter, zodat volgens verzoeker onmogelijk naar enig winstbejag kan verwezen worden. Er is volgens verzoeker evenwel opnieuw een arrest gewezen door het Hof van Beroep te Luik op 21 december 2022 waartegen opnieuw een cassatieberoep hangende is. Nu de drugtrafiek en het lucratief karakter daarvan verwijzen naar de verbeurdverklaring van illegale vermogensvoordelen, staat dit juridisch nog niet vast en kon de gemachtigde daaromtrent volgens verzoeker geen standpunt innemen. Volgens verzoeker houdt dit een miskenning van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in nu geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd naar zijn concrete feitelijke en juridische situatie.

Verder gaat verzoeker in op het motief dat hij sedert 27 juni 2022 op Belgisch grondgebied vertoeft. Hij stelt zich vrijwillig te hebben aangemeld, in samenspraak met het parket-generaal van Luik en dat dit

een specifieke omstandigheid is die niet afdoende in aanmerking is genomen. De gemachtigde miskent daarbij de uitvoering van de straf op Belgisch grondgebied.

In een volgend onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst daarbij op zijn verblijf op het grondgebied sedert 17 augustus 2012, de sociale verankering en de familiale banden met personen in legaal verblijf die hem bezoeken in de penitentiaire inrichting. Volgens verzoeker is op geen enkele wijze een onderzoek gebeurd naar deze familieleden. Verzoeker komt wederom terug op zijn akkoord met het openbaar ministerie aangaande de uitvoering van de straf op Belgisch grondgebied. De redenen die hij daarvoor geeft, zijn de sociale verankering, contact met familie en de confrontatie met het Nederlands recht inzake strafuitvoering. Verzoeker preciseert dat hij in België reeds na een derde van de straf kan in aanmerking komen voor voorlopige invrijheidstelling en in Nederland pas na twee derde van de straf, hetgeen een verschil geeft van 16 maanden gevangenisstraf. De bestreden beslissing is dan ook in strijd met het akkoord van verzoeker met het openbaar ministerie. Nu de gemachtigde dienaangaande niet heeft gemotiveerd, ziet verzoeker hierin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Tot slot meent verzoeker dat in het licht van artikel 8 van het EVRM de proportionaliteit en de noodzakelijkheid zijn miskend, nu verweerder in de nota wel de relevante criteria heeft opgesomd, maar hieromtrent geen inhoudelijk standpunt heeft ingenomen. Verzoeker herhaalt in het licht van de criteria dat hij zeven jaar legaal verblijf op het grondgebied heeft gehad, de strafbare feiten oude feiten betreffen en hij geen andere veroordelingen heeft opgelopen, noch betrokken is in andere strafonderzoeken. Hij concludeert eveneens tot een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beoordeling

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° [...];

2° [...];

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; ”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° [...];

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten. [...]”

Kernbetoog van verzoeker in het eerste onderdeel van het middel is dat er onvoldoende rekening is gehouden met de inhoud van het arrest van het Hof van Beroep van 23 november 2021, zodat ten onrechte door de gemachtigde is besloten dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De Raad stelt vast dat het desbetreffend arrest van het Hof van Beroep te Luik zich in het administratief dossier bevindt, zodat ervan kan uitgegaan worden dat de gemachtigde kennis had van de inhoud van het arrest. Het loutere feit dat uit het arrest blijkt dat verzoeker de feiten niet heeft betwist, kan niet zonder meer aanleiding geven tot het feit dat de gemachtigde niet langer op zorgvuldige en redelijke wijze tot de conclusie kon komen dat verzoeker een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Verzoeker wijt dit aan het feit dat hij verantwoordelijkheid neemt voor zijn daden en afstand heeft genomen van het misdadig opzet, doch dit betreft een loutere persoonlijke verklaring. Verzoeker lijkt zich bovendien toch systematisch te verzetten tegen zijn veroordelingen nu hij zowel tegen het vonnis van de rechtbank in eerste aanleg van 22 december 2020, het arrest van het Hof van Beroep van 23 november 2021 en - volgens hetgeen hij stelt in het verzoekschrift - ook tegen het tweede arrest van het Hof van beroep van 21 december 2022 (na partiële cassatie) in beroep is gegaan. Bovendien blijkt uit het arrest van 23 november 2021 dat vele objectieve elementen werden in overweging genomen waaruit duidelijk bleek dat verzoeker schuldig was aan de feiten die hem ten laste werden gelegd. De bewijzen lagen bijgevolg afdoende voor, zodat dit loutere gegeven eveneens kan aanleiding geven tot het niet betwisten van de feiten door verzoeker. De Raad stelt verder inderdaad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat dit arrest van het Hof van Beroep werd gecasseerd, maar weliswaar enkel op vlak van de confiscatie van de patrimoniale voordelen die werd opgelegd en niet voor het overige.

Dat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met het feit dat verzoeker niet langer als leider van een vereniging, maar als deelnemer aan de vereniging wordt beschouwd door het Hof van Beroep blijkt niet. De Raad leest immers in de bestreden beslissing dat de gemachtigde motiveert: *“hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken inzake drugs, aan diefstal als dader of mededader en aan verdovende middelen – deelneming aan vereniging – hoofd- of bijkomstige activiteit”*.

Verder wijst verzoeker er terecht op dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, dateren van 2017 en 2018 en aldus op het moment van de bestreden beslissing respectievelijk vijf of zes jaar oud waren. De Raad stipt dienaangaande aan dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; MvT, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

In casu blijkt dat de gemachtigde wijst op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten, hetgeen ook steun vindt in het arrest van het Hof van Beroep. Zo blijkt de veroordeling betrekking te hebben op het kweken van cannabisplanten, het produceren van toxische cannabis en de frauduleuze afname van elektriciteit. Er bleek ook bewezen geacht dat deze praktijken lang genoeg hebben geduurd zodat vermoedelijk zes oogsten uit de plantage moeten voortgekomen zijn. Het betoog van verzoeker dat het enkel om “geïsoleerde feiten” ging, kan dan ook niet zonder meer gevolgd worden. De Raad meent dan ook dat, rekening houdend met de ernst van de feiten en de recente veroordeling op het ogenblik van het nemen van de beslissing, de gemachtigde niet op onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat het gevaar actueel was.

Dat verweerder in de nota heeft gewezen op een gebrek aan verantwoordelijkheidszin, staat volgens de Raad niet haaks op de inhoudelijke lezing van het arrest. Wederom beroept verzoeker zich op het feit dat hij de feiten niet heeft betwist, doch supra heeft de Raad reeds gesteld dat dit gegeven niet per se

moet voortvloeien uit het willen bijdragen aan de waarheidsvinding of het functioneren vanuit het correct perspectief met het oog op re-integratie, zoals verzoeker aanvoert, doch eveneens het gevolg kan zijn van de voorliggende bewijzen die verzoeker niet kon weerleggen. Er blijkt eveneens dat het Hof oordeelde dat *“la sérieuse gravité des faits et la personnalité du prévenu telle qu'elle ressort des éléments objectifs du dossier répressif amène la cour à décider que seule une peine ferme amènera le prévenu à la réflexion qui s'impose quant à l'inadéquation de son comportement.”* (of vrij vertaald : “de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de verdachte, zoals die blijken uit de objectieve elementen van het strafdossier, doen het Hof besluiten dat alleen een strenge straf de verdachte zal doen nadenken over de ongepastheid van zijn gedrag.”) Verzoeker kreeg een gevangenisstraf van vier jaar zonder uitstel, hetgeen als een ernstige veroordeling kan worden beschouwd die op het moment van de bestreden beslissing nog lang niet was uitgezeten en het Hof heeft uitdrukkelijk op de persoonlijkheid van verzoeker gewezen, dermate dat het standpunt van de gemachtigde dat verzoeker een actueel gevaar voor de maatschappij uitmaakt, niet ingaat tegen de inhoud van het arrest.

Verzoeker gaat eveneens in op het motief van de gemachtigde aangaande het winstgevend karakter van zijn misdrijven. De gemachtigde stelt dienaangaande enkel dat uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin volledig wordt voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. De Raad kan verzoeker niet volgen dat de gemachtigde in deze specifiek had moeten verwijzen naar de opgelegde verbeurdverklaring in het arrest van 23 november 2021. Zoals verzoeker zelf aanhaalt, en hetgeen ook blijkt uit het administratief dossier, is het voormeld arrest partieel gecasseerd juist op het punt van de verbeurdverklaring, zodat de Raad niet inziet waarom de gemachtigde zich op dat aspect aangaande de verbeurdverklaring van het arrest had moeten steunen. Anders dan verzoeker voorhoudt, volgt de Raad niet dat nu er nog geen definitieve uitspraak over het aspect van de verbeurdverklaring zou zijn, de gemachtigde niet naar het winstgevend karakter van de misdrijven had mogen verwijzen. Zelfs al zou er op strafrechtelijk vlak nog geen uitsluitel zijn over het bedrag van de verbeurdverklaring, dan nog kan niet redelijkerwijs ontkend worden dat het kweken van cannabisplanten en de verkoop van cannabis een lucratieve bedoeling heeft, ten koste van de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker, zoals de gemachtigde heeft gemotiveerd. Het feit dat de gemachtigde zich niet concreet over het aspect van de verbeurdverklaring heeft uitgesproken, kan in casu in geen geval een schending van de motiveringsplicht inhouden. Evenmin kan de Raad op basis van het betoog van verzoeker aannemen dat de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de concrete feitelijke en juridische situatie van verzoeker.

Vervolgens gaat verzoeker in op het feit dat de gemachtigde de uitvoering van de straf op Belgisch grondgebied miskent, nu hierover een akkoord was met het openbaar ministerie om dat op Belgisch grondgebied te mogen uitvoeren. De Raad moet evenwel vaststellen dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde kennis had van enig akkoord met het parket-generaal dat verzoeker in België zijn straf zou mogen uitvoeren, wel louter van het feit dat verzoeker liever in België in de gevangenis blijft om verscheidene redenen. Hij kon met een eventueel akkoord dan ook geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt nergens dat het parket zich zou verzetten tegen een verdere uitvoering van de straf in Nederland, verzoeker is bovendien een Nederlands staatsburger. Het feit dat verzoeker zelf aanhaalt dat hij hoopt in België eerder te kunnen genieten van een voorlopige invrijheidstelling na 1/3 van de straf, in plaats van in Nederland na 2/3 houdt in geen geval in dat de gemachtigde niet op rechtmatige wijze kon vaststellen dat verzoeker op grond van artikel 44 ter iuncto artikel 7, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon opgelegd worden aangezien hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde in België. De Raad herhaalt dat het Hof van Beroep een langdurige gevangenisstraf in verzoeker zijn geval noodzakelijk achtte gezien de ernst van de feiten en zijn persoonlijkheid, zodat alleen een strenge straf de verdachte kon doen nadenken over de ongepastheid van zijn gedrag. Het louter willen ontkomen aan de toepassing van het Nederlands recht, Nederlander zijnde, houdt geenszins in dat de bestreden beslissing onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

Wat tot slot de aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, bepaalt deze verdragsbepaling als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het privéleven, benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

In casu licht verzoeker in het verzoekschrift zijn privéleven amper toe. Hij stelt dat hij sedert een lange periode (zeven jaar) op Belgisch grondgebied in legaal verblijf een sociale verankering heeft opgebouwd. Waaruit die sociale verankering dan mag bestaan, licht verzoeker op geen enkele wijze toe. In de bestreden beslissing erkent de gemachtigde dat verzoeker op 17 augustus 2012 in het bezit werd gesteld van een E-kaart maar stelt hij dat verzoeker op 1 augustus 2019 van ambtswege werd afgevoerd. Hij motiveert dat overeenkomstig artikel 39 §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan volgens de gemachtigde niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 §1 van de Vreemdelingenwet wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan een jaar uit het Rijk. Verzoeker gaat in het geheel niet in op deze motieven van de bestreden beslissing.

Ook al moet erkend worden dat verzoeker lange tijd legaal op het grondgebied verbleef, is er volgens de gemachtigde onduidelijkheid over het verblijf van verzoeker tussen 1 augustus 2019 en 27 juni 2022. Verzoeker verklaart zelf dat hij zich op 27 juni 2022 vrijwillig heeft aangemeld teneinde zijn gevangenisstraf uit te zitten in België. De Raad moet bijgevolg vaststellen dat het privéleven van verzoeker zich op het moment van de beslissing reeds zes maanden in de gevangenis afspeelde. Welke sociale verankering of sociale banden verzoeker verhinderen naar Nederland te gaan, is - ondanks zijn langdurig verblijf in het Rijk - dan ook geheel onduidelijk. Bijgevolg kan de Raad volgen waar de gemachtigde motiveert dat er geen onoverkomelijke hindernissen zijn die de voortzetting van zijn privéleven verhinderen in Nederland. Indien hij met zijn vrienden contact wenst te onderhouden, kan dit via moderne communicatiemiddelen, zoals de gemachtigde terecht motiveert. In casu is geen schending van artikel 8 van het EVRM inzake het privéleven aangetoond.

Wat betreft verzoeker zijn gezinsleven, heeft hij in zijn hoorrecht gewezen op de aanwezigheid van een oma, tante, twee ooms en een neef in België.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige familieleden enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde er terecht op dat het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt is tot het kerngezin. Hij wijst er tevens op dat het gezinsleven geen betrekking heeft op volwassenen die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De gemachtigde vervolgt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker in België afhankelijk is van zijn familieleden, zodat er geen sprake is van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en een schending ervan niet aannemelijk is. Bijkomend gaat de gemachtigde alsnog over tot een belangenafweging en stelt hij dat hoe dan ook het contact met zijn familie in België kan onderhouden blijven met moderne communicatiemiddelen en dat zijn familie op volkomen regelmatige wijze in- en uit kan reizen, zodat er geen elementen worden aangebracht waarom verzoeker niet kan terugkeren naar Nederland.

De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier en verzoeker ook geenszins weerlegt dat contact via moderne communicatiemiddelen of bezoeken ook in Nederland mogelijk zijn. Verzoeker licht in zijn verzoekschrift ook geenszins toe op welke wijze de band met zijn familie in België verder zou gaan dan de gewone affectieve banden. Bijgevolg is inderdaad met deze familieleden geen beschermingswaardig familieleven aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er kan inderdaad niet ingezien worden waarom de familieleden van Belgische of Nederlandse nationaliteit die in België verblijven, verzoeker in de gevangenis in Nederland niet zouden kunnen komen bezoeken.

Anders dan verzoeker stelt, heeft de gemachtigde wel degelijk een onderzoek gedaan naar de familieleden, hetgeen ook blijkt uit de nota van 16 september 2022 van attaché A.D. in het administratief dossier, waarin werd onderzocht of de door verzoeker tijdens zijn hoorrecht genoemde familieleden, in België gekend zijn. Hij heeft ook de “graad van gezinsleven” in de bestreden beslissing onderzocht. Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn detentie nauwe banden met familieleden onderhield, maar hiervan ligt geen begin van bewijs voor dat door de gemachtigde gekend was op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Waar tot slot verzoeker ingaat op de Uner-criteria die verweerder in de nota met opmerkingen heeft opgesomd, aangaande de bescherming van het gezinsleven van vreemdelingen in dossiers met een openbare ordeproblematiek, stelt de Raad vast dat die criteria enkel een inhoudelijke analyse behoeven als er in de eerste plaats ook sprake is van een beschermingswaardig privéleven of gezinsleven, quod non in casu. Verder gaat verzoeker zelf ook maar op enkele criteria in, terwijl tal van andere criteria nopen tot de conclusie dat het in casu niet onevenredig is om van verzoeker te verwachten dat hij terugkeert naar Nederland. Zo voert verzoeker niet aan dat er sprake zou zijn van een huwelijk of partnerschap, of van kinderen, bijgevolg is er ook geen sprake van moeilijkheden voor een partner als verzoeker naar Nederland wordt uitgewezen, geen problematiek voor kinderen indien zij zouden moeten

naar Nederland gaan. Verzoeker houdt ook geen enkel concreet betoog aangaande hechte sociale en culturele banden met België. De gemachtigde heeft ook geen kennelijk onredelijk, noch onevenredige beoordeling van het gezins- of familieleven van verzoeker gemaakt.

Er is ook geen schending van artikel 8 van het EVRM in het licht van het familieleven aangetoond. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES